

hderligere Bestemmelser i den paatænkte Lov angaaende Sammenlæggelser af Fordejeendomme. Navnligen kan den ikke andet, end finde de i Forslag bragte Kontrolbestemmelser hensigtsmæssige. Dog anser man det mindre passende, i Loven udtrykkeligen at bestemme, at Amtmanden med Hensyn til opgivne ulovlige Sammenlæggelser skal søge Oplysning, „om fornødent ved Optagelse af Forhør“. Det turde vistnok være tilstrækkeligt at paabyde, at deslige Oplysninger skulde søges gennem vedkommende lokale Øvrighed, og overlade det videre fornødne til Amtmanden. Forhør bør i de omhandlede Sager, efter disses Bestaaffenhed, ikke let optages og vil næppe heller i noget herhen hørende Tilfælde være fornødent, idet Sagerne maa antages at kunne paa anden Maade erholdes behørigt oplyste.

Efter saaledes at have gennemgaaet Ministeriets Forslag til Lov om Fordejeendommers Sammenlægning, skal Kommissionen tillade sig at meddele nogle faa Øtringer i Henseende til Forslaget om Udstykninger. Dette gaar i det væsentlige ud paa, at den nægældende Lovgivning bør modificeres, og det navnlig saaledes, at Udstykningsfriheden bliver noget større, og at Bevillingsvæsenet ogsaa for saa vidt indskrænkes saa meget som muligt. Resultaterne ere her:

1) hvad Hovedparceller angaar:

- a) at den almindelig fremtidigen kun skal fordres 16 Tdr. Land til Taksten 24 til en Hovedparcel af befalet Størrelse, saa at en Landejendom, som ikke har et større boniteret Areal, ordentligvis ikke hderligere kan udstykkes;
- b) men at det derhos bestemmes, at et Areal af 30 Tdr. Land Ager og Eng med en Gennemsnitstakst af 8, eller 40 Tdr. Land Ager og Eng med en Gennemsnitstakst af 5, skal være tilstrækkeligt til Hovedparcel;
- og c) at den Rentekammeret i sin Tid givne Bemyndigelse til at bevilge Bøndergaardens Nedlæggelse eller Udstykning uden Hovedparcel i Almindelighed bortfalder og blot undtagelsesvis kommer til Anvendelse, naar der handles om enkelte, en Gaard saa langt fraliggende, Lodder, at de ej behøvemmeligen kunne drives ved samme, ligesom Indenrigsministeriet beholder den, samme nu tilkommende, Myndighed efter Forordningen af 3dje December 1819 § 17, til at bevilge Uudtagelser fra Bestemmelserne i denne Forordning, for saa vidt uopdyrkede Jordstrækninger paa enkelte Steder maatte gøre saadant nødvendigt;

2) hvad mindre Parceller betræffer:

at Indskrænkningen i nysnævnte Forordnings § 4 med Hensyn til, at de til Bebyggelse bestemte Jordlodder skulde være mindst $1\frac{1}{2}$ Tønde Land boniteret Jord til Taksten 24, bortfalder, og at det derimod tilstedes at udstykke Lodder til Bebyggelse, naar de blot udgøre 1 Skp. Land boniteret Jord eller omtrent 2 Skpr. Land Middelfjord.

I Henshold til, hvad i Begyndelsen af denne Betænkning er anført, maa Kommissionen vel være af den Formening, at der ikke for Tiden bør gives en aldeles ubetinget Udstykningsfrihed. Men den maa paa den anden Side antage, at Baandene bør løsnes saa meget som muligt, og det fornødne ordnes, saa vidt muligt, ved almindelige Regler, saa at Bevillinger kun, hvor Nødvendigheden udtræver det, komme til Anvendelse. Med disse Betragtninger for Øje kan Kommissionen ikke andet, end erkende de under Nr. 1 Litr. a og b anførte Regler for hensigtsmæssige; thi det er vel i Kommissionen Øret, at et Minimum af respektive 30 eller 40 Tdr. Land i det under Litr. b omtalte Tilfælde endnu er, navnlig hvad en Del af Sjælland angaar, temmelig højt, men man har dog ikke tvøvet at burde bestemt andrage paa en Forandring heri, da det ej er let at finde en mere passende Arealbestemmelse, og da nogle af Afløperne ved et for højt ansat Minimum dog kunne redresseres ved Reglerne under Litr. c. For saa vidt disse angaar, kunde det derhos vistnok have været ønskeligt, om Bevillinger ogsaa i de der omspurgte Tilfælde kunde undgaaes. Men Kommissionen kan paa den anden Side ikke nægte, at de konkrete Omstændigheder, der her skulde komme i Betragtning, ere af en saa forfællig Natur, at det vilde være højt vanskeligt, om ikke umuligt, derfor at give blot nogenlunde passende mere almindelige Forskrifter. Hvad derimod det i Forslag bragte Minimum for de til Bebyggelse bestemte Jordlodder angaar, da skønner Kommissionen ikke reitere, end at de af Indenrigsministeriet anførte Grunde for en Nedsættelse af det nu gældende Minimum, ere fuldkomment fyldestgørende. Men man antager, at det nu i Forslag bragte Minimum, uden at skadelige Følger vilde være at befrygte, endnu hderligere kunde nedsættes, saaledes, at Bevillinger i denne Henseende aldeles kunne undgaaes. Kommissionen har derfor troet at burde foreslaa, at der ikke skulde foreskrives anden Indskrænkning for Størrelsen af de til Bebyggelse bestemte Jordlodder, end den, der maa anses begrundet med Hensyn til